

циялни писма и телеграми по извършения прѣвратъ ; и азъ почнахъ да управлявамъ окрѣга си съгласно наредбитѣ и заповѣдитѣ на това правителство, което слѣдъ идването на Н. В. Българския Князь Александра въ Пловдивъ (9 септемврий), се замѣсти отъ единъ княжески комисаръ съ двама помощници. За комисаръ бѣ назначенъ г-нъ д-ръ Г. Странски, а за негови помощници — г-да П. Р. Славейковъ, бившъ княжески министъръ, и Иоакимъ Груевъ, бившъ Румелийски директоръ на просвѣщеніето. Обаче това комисарство не трая дълго врѣме. То се закри къмъ края на м. октомврий 1885, и цѣлата Източна Румелия, наречена Южна България, се тури по-мѣ прямото управление на княжеското правителство въ София.

Слѣдъ завръщането ми отъ Голѣмо-Конаре въ Пловдивъ, научихъ се че полковникъ Чичаговъ е билъ отрано извѣстенъ за заговора по свалянето на главния управителъ и по прогласението на Съединението на Източна Румелия съ България, и че той силно съдѣйствувалъ за осъществлението му. При навечерието на прѣврата, той прѣдупрѣдилъ повѣрително всичкитѣ руски офицери — командири на дружини въ Областѣта и въ столицата ѝ, както и пловдивския полицейски майоръ Коростелевъ, който бѣше сжщеврѣменно и командиръ на подвижната жандармерия, тоже русинъ, да не дѣйствуватъ противъ извършването му. Той съобщилъ лично на г-на Кръстевича на 5 септемврий вечерѣта, че сжщата нощъ ще бжде сваленъ отъ генералъ-губернаторския си постъ, и че Съединението на Източно-Румелийската Областъ съ Княжество България ще бжде едновременно прогласено, като му казалъ че понеже той ималъ голѣми заслуги къмъ българския народъ по рѣшеніето на Царковния му въпросъ и по въздигането на Българската Екзархия въ Цариградъ, и понеже той билъ добръ видѣнъ въ висшитѣ политически кръгове въ Петербургъ, то за да не би възстаннитѣ да посѣгнатъ на неговата особа, той (Чичаговъ) дошелъ въ конака въ пълна парадна униформа да го запази при свалянето му.

При прогласението на Съединението полковникъ Чичаговъ разпоредилъ да се подхвърлятъ съ динамитъ релситѣ на желѣзопътната линия при границата съ Одринъ. Той приготвилъ отъ по-напрѣдъ плана за пограничнитѣ укрѣпления на Областѣта при с. Търново-Сейменлий и при гр. Ямболъ срѣщу случайното нашествие на турскитѣ войски отъ Одринъ въ нея. Въ мое присѣствие, той посрѣщна въ пълна парадна униформа българския князь Александра въ с. Баня, 45 километра на сѣверъ отъ Пловдивъ, когато доде на 9 септемврий за пръвъ пѣтъ слѣдъ прѣврата откъмъ Търново и Калоферъ въ Румелийската столица. На 10 истаго, той придружи Князьтъ до Харманлий и Ямболъ за да прѣгледатъ мѣстата за пограничнитѣ отбранителни укрѣпления, и войскитѣ, княжески и румелийски, които се намираха тамъ.